

příloha

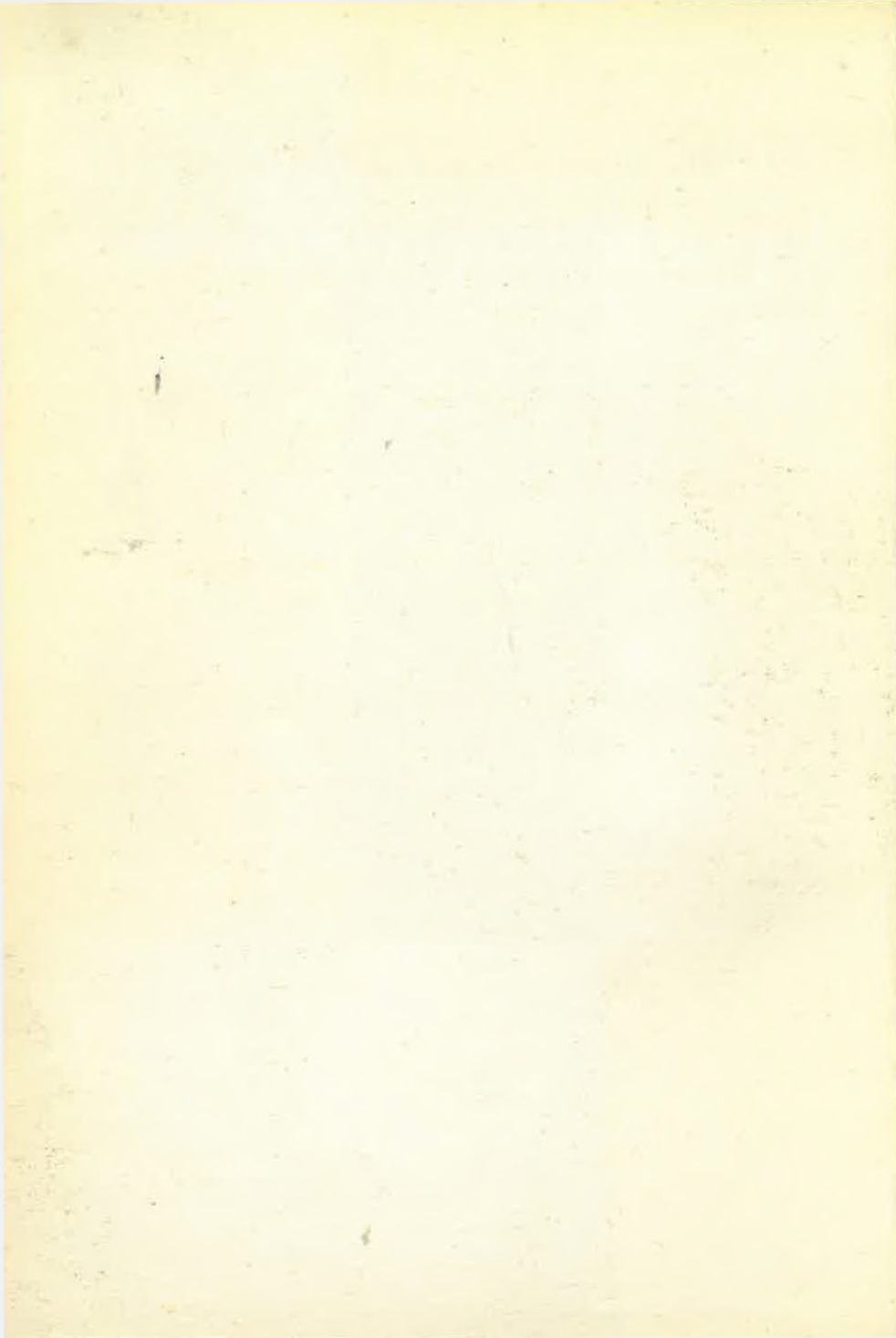
2

o

l

o

v

Textová příloha DIVADELNÍ VÝCHOVY č. 2

Jan P i l a ř

P O P E L K A

Jevištní úprava textu pro potřeby žáků literárně
dramatického oddělení LŠU - Jitka Č e l e c h o v s k á

Ústav pro kulturně výchovnou činnost - Útvar zájmové
umělecké činnosti

Praha 1972

Osoby : Vypravěč

Popelka

Adlina

Kasala

Macecha

Víla

Princ

Šašek

Obřadník

(Král)

(Královna)

hlas vozky ■ psa

Poznámka úvodem

Pohádka je žánr dětem nejbližší a pohádka na jevišti patří k jejich nejčastějším a nejsilnějším zážitkům diváckým. Je tedy zcela přirozené, že si pohádku chtějí i samy zahrát. Vyhovět jim v tomto přání tak, aby jejich inscenační pokus byl v souladu s pedagogickými záměry učitele literárně dramatického oddělení, aby nebyl nad síly dětských herců ani nad technické možnosti vybavení našich učeben - to není úkol snadný. Většina pohádkových textů, vydávaných pro divadla, je právě z těchto důvodů nepoužitelná. Ponecháme-li děti celou pohádku volně improvizovat, je to jistě zdravější i zajímavější z pedagogického hlediska, ovšem výsledek - jevištní tvar - nedopadne vždy nejlépe. Děti se utopí v složitosti děje, neodhadnou nutnou mez stylizace a jevištní zkratky, upadají do bezděčných naturalismů a šarží, vyčerpají se vymýšlením textů a ztrácejí přitom kontrolu nad logikou jednání.

S dětmi z LŠU ve Voršilské ulici v Praze jsme se proto pokusili o jakýsi kompromis nebo spojení obou způsobů : spojení pevného textu s improvizovanými pasážemi. Jako předlohu jsme si nevzali text divadelní, který by nás omezoval svými už příliš konkrétními jevištními požadavky, nýbrž knižní verzi pohádky, kterou jsme si "zdramatizovali" podle svých představ.

Pilařova veršovaná pohádka o Popelce se nám pro náš pokus zdála nejvhodnější. Zachovává všechny zákonitosti i atmosféru klasické pohádky a přitom je už svou veršovou formou určitým způsobem stylizovaná, užívá básnických obrazů a zkratk - a tím vylučuje nebezpečí jevištního naturalismu. Jsou tu jak pasáže vypravěčské, které navozují situaci jednotlivých scén, tak i přímé řeči postav. Přidrželí jsme se tedy z Pilařova textu především pasáží vypravěče, který jaksi drží pohádku pohromadě, dává jí rytmus a spád svými vstupy, ale také překlenuje pouhým vyprávěním takové scény, které by byly technicky neproveditelné. Dále jsme z textu převzali přímé řeči nebo takové pasáže, které mohly být použity jako monology nebo dialogy jednajících postav.

Tam pak, kde nám Pilařův text již nestačil k jevištnímu roze-
hrání, vsunuli jsme scény improvizované - buď pouze pohybové, mi-
mické, ilustrující současně znějící text vypravěče, nebo scény s
improvizovaným (pochopitelně prozaickým) textem. Improvizovaná scé-
na přitom zůstává vždy sevřena na malé časové ploše (je vlastně
malou etudou na dané téma), nerozhředne se a neunaví. Děti musí
i v takové scéně udržet kázeň a končit vždy dohodnutou výraznou
akcí či textem, které jsou znamením pro nástup vypravěče.

Zkušenost z této práce byla velmi dobrá. Děti zde měly mož-
nost vlastního tvůrčího přínosu, svobodného hereckého projevu a
uplatnění fantazie, ale zároveň se tu více než při jiném postupu
učily vzájemnému respektu a kázni, bez nichž by se osnova pohádky
zopřetrhala.

Tým hrajících osob jsme si rozšířili o postavu šaška jako
princova důvěrníka. Šašek oživuje především scény na zámku, ale
provází prince i na pouti za střevíčkem. Je jakýmsi mimickým ko-
mentátorem situací, pracuje především prostředky pantomimickými a
s textem až na výjimky pouze improvizovaným.

Postava obřadníka má na starosti zámecký bentón, ohlašuje
příchody, tance apod.

Pokud stačí počet dětí, můžeme obsadit i královské rodiče,
nebo aspoň jednoho. I oni mají k dispozici pouze improvizovaný
text. Můžeme se však bez nich obejít - domluvy k princovi stran
ženění a výběru nevěsty zastane i šašek.

Několik vět, které má v textu vozka a pes, jsme řešili hla-
sem za scénou, obstaral nám je obřadník.

Předkládáme zde tedy záznam jakéhosi scénáře, který vznikl
a upřesňoval se během práce a je i pro vás pouze návodem k dal-
šímu zpracování.

Ještě několik slov ke scéně. Je samozřejmě co nejznakovitěj-
ší. V podstatě jde o orientaci diváka v prostoru. Ponechávali jsme
tedy jednu stranu jeviště pro scény v chalupě a pro nástupy mat-
ky s dcerami, druhou stranu pro scény zámecké a nástupy prince a
jeho družiny. "Přestavby" v chalupě obstarává Popelka; na zámku
šašek - v rámci jevištní akce.

Scénickou hudbu jsme si vypůjčili z Malé noční hudby, jednak jako hudební předěly mezi scénami, jednak k tanci na ples (menuet).

Jitka Čelechovská

Vypravěč :

Bylo to dávnos matkou žily
v bohatém domě dcery dvě.
Nevlastní sestru odstrčily.
Popelka byla sirotek.
Mateřskou lásku nepoznala,
jen potají si zaplakala,
když srdéčko jí svíral žal.
Těžko, ach těžko se jí žilo....
Které dítě by netruchlilo,
kdyby mu osud matku vzal ?
Nic maminku jí nenavráť,
a tak musila s nimi žít.
Adlina s Kasalou se šatí
v nejdražší měkký aksamit,
jen před zrcadly stále stojí
a do šperků své těla strojí,
jinak už o nic nedbají.
I matka se v nich stále zhlíží,
těm dvěma nikdy neublíží
a dá jim vše, co žádají.

Improvizovaný text.

Je večer. V chalupě matka s
dcerami, zívají, fňukají, jsou
ospalé. Sekýrují Popelku, nic
jim není vhod. Popelka je češe,
převléká, natáčí vlasy - vše hbi-
tě, tiše, ochotně. Konečně je
odvádí spát (ze scény). Za scé-
nou ještě několik hlasů (Přikryj
mě pořádně. Táhne mi na nohy, a
apod.) Pak vše utichá.
Popelka se vrací na scénu a po-
kračuje v práci. Do textu vypra-
věče již pouze jednoduché, výraz-
né akce uklízení, zametání a pod.

V :

A Popelka, to dobré dítě,
opuštěná jak v poli strom,
vstávat musí na úsvitě,
dřív, než se ozve ranní zvon.
Zatím co sestry s matkou spí,
naseká dříví, zatopí,
nanosí vody ze studnice,
nasype zrní holoubkům,
poklidí rychle celý dům,
že je v něm čisto jako v klícce.

Popelka dle textu pomalu dokončuje
práci, usedá a zasní se.

Je dobře jí, jen když je sama,
to může při své práci snít.
Ač od popela umazaná,
má ve svém srdci zvláštní svit,
tichounce jí tam struny hrají
písničku o princí a máji.....

Popelka : On jistě jednou přijde, vím
spanilý, mečem opásaný,
a pofouká mi všechny rány
a unese mě na koni !

V :

Jednou se matka domů vrátí
z blízkého města se zvěstí -

Matka (přiběhne zprava a přináší
plesové šaty - sukně, které se
dají snadno na jevišti oblékat)
Volá za scénu :

Král bude plesy pořádati,
pro prince hledá nevěsty.

V :

Hned obě sestry napnou uši.

Adlina s Kasalou přibíhají.

Adlina : Je krásný ?

Matka :

Velmi mu to sluší.

Kasala : Je mladý ?

Matka : Ano. Král je stár

a svěžit mu chce vládu
v zemi.

A. a K. : Ach, královnou být naše
všemi !

V :

A obě sestry začnou svár.

Improvizovaný text.

Sestry se přou, která je krásnější,
která bude královnou. Div si oči
nevyškrábou. Matka je chlácholí.
Nakonec vše zas dopadá na Popelku,
ta je zodpovědná za to, budou-li
se líbit.

Scéna pokračuje dále bez textu, jen v akci,
přes text vypravěče. Sestry se tahají o šaty,
Popelka všechny obléká a češe.

V : Rázem je v domě plno spěchu,
Nejdražší látky, švadleny,
důstojnou róbu pro macechu,
korály, drahé kameny.
Kasala Žárli na Adlinu,
jedna chce předčít druhou. Inu,
jen v zrcadle se zhlíží.

Improvizovaný text.

Matka učí dcery dvorským způsobům, úklonám,
tanečním krokům, galantní konverzaci. Matka
je komická svou hranou elegancí, dcery se
chovají jak alon v porculánu. Popelka to
zpovzdálí pozoruje a neubrání se úsměvu.
Ale matka je spokojena a dává pokyn k od-
jezdu. Sestry se ještě vrtí před zrcadlem
a macecha je upravuje, do konce vypravěčo-
va textu - pouze mimika.

V :

Když sestry byly oblečeny
a venku kočár s vraníky,
Popelka sklopí oči k zemi
a stiskne ji žal veliký.
Jak ráda by si zatančila,
snad je tam princ, o kterém snila,
a teď tu musí sama být !
I vzchopí se, nabere dechu,
prosí a klekne před macechu -

Popelka : Já bych též chtěla na ples jít!

Macecha : Bláznivá holka !

V :

- vyjede si
macecha na tu ubohou.

Macecha : Pro tebe nestrojí se plesy,
vždyť sotva stojíš na nohou.
Jsi ošklivá a plná špíny.
Brzy tě přejdou laskominy,
když ti to u nás nevoní !

V :

A mísu hrachu ihned vzala,
do popela ho nasypala.

Macecha : Přebírej !

- Práskly do koní.

Popelka osamí v chalupě. Smutně sedí nad
hromadou hrachu, přebírá, občas ustane v
práci a zasní se.

V :

Kyvadlo hodin zvolna tiká,
čas měří staré rafije.
Popelka v tichém domě vzlyká,
potoky slzí prolije.
Je noc a práce neubývá,
hrášek se stále kutálí.
Dnes Popelka si nezaspívá,
hrdličky se už schovaly.
Daleko letí mysl její,
tam, kam teď dívky přicházejí....

Popelka si do svého snu promítá i vílu,
která se za ní pojednou vynořila. Popelka
ji nevnímá očima, jen poslouchá její hlas,
i ruku po oříšcích vtáhne jako ve snění.

V :

A jak tak snila, kde se vzala,
lehounká jako něžný dech,
překrásná víla před ní stála
a hladila ji po vlasech.

Víla : Už neplač, dítě, zadrž slzy,
všechno se změní velmi brzy,
jasný den přijde po noci.
I tobě, odstrčené všemi,
splní se nejvroucnější snění.
Přišla jsem - chci ti pomoci.
Tři oříšky ti darem nesu.
I ty se dočkáš svého plesu.
Holoubci, v práci pomáhajte
a domek v noci ohlídejte !

V :

Holoubci bílí zavrkali
a hned se dali do práce.

Víla : Rozlouskni první ořech malý,
jeď do králova paláce
a vrať se ráno rychle zpátky !
(víla zmizí)

Popelka : Odkud to zní ten hlásek sladký,
ten hlásek jako bez těla ?
To se mi jenom zdálo asi.
Jak přišla - víla zmizela.
Ne, božínku, to není zdání,
ta víla překročila práh.
Tři oříšky mě hřejí v dlani,
holoubci přebírají hrách !

Popelka v radostném zmatku proběhne světnic:
za scénu (s textem vypr. -"pak první
ořech rozlouskla-), hned se vrací, s
šaty v náručí obtančí ještě scénu a
na text : "Ó, drobné nožky běžte", od-
bíhá se scény převléci se na výstup
v zámku.

V : Radostí srdce v těle skáče,
Popelka samým štěstím pláče,
neví, co dříve počít má.
Holoubky hladí vrkající,
chvilí si tančí po světnici.
Pak první ořech rozlouskla-
Popelka žasne dlouhou chvíli,
vždyť každá dívka žasla by :
v oříšku malém skryty byly
šaty z drahého hedvábí.
Pár střevíčků tam našla ještě.
Ó, drobné nožky, běžte, běžte,
ať přijde na ples králův včas.
Myje se, češe, obléká se
a brzy je tu v celé kráse
Popelka s květy sedmikrás.
Neznámý vozka už se klaní -

Hlas vozky : Přijel jsem pro vás, krásná
paní !

V : To vám byl kočár, a těch koní !
To všechno hodná víla pro ni
tak přichystala na ten ples.
Popelka vstoupí ostýchavě
a vidí, že se měsíc právě
pousmál na ni od nebes.
Již bílí koně ujíždějí
po noční cestě do alejí,
na jejímž konci stojí hrad.
Teď zastavili na nádvoří.
V komnatách velká světla hoří.
Hle, právě začínají hrát !

Hradní sál, hudba. Počátek scény bez textu
pouze komicky stylizované pohybové akce na
hudbu.

První vbíhá na scénu šašek, upravuje trůn,
pak sedadla pro hosty, uvádí a usazuje při-
cházející matku s dcerami.

Vchází obřadník s dlouhou holí a ohlašuje
příchod prince (příp. král. rodičů). Princ
usedá a nedůvěřivě se rozhlíží po tanečni-
cích.

Improvizovaný text.

Princovi se nechce do ženění, rodiče, pří-
padně jen šašek mu domlouvají, šašek mu
dodává odvahy.

Obřadník ohlásí první tanec. Princ tančí
několik taktů s Adlinou, ta plete poklony

i kroky, na princovy otázky se jen hloupě směje.

Princ se vrací k trůnu, nechce už tančit, ale obřadník ohlašuje druhý tanec.

S Kasalou je to stejné, jen své odpovědi Kasala bučí jako telátko.

Princ je znechucen. Všichni mu domlouvají, i obřadník připomíná zájem státu. Princ se už konečně musí oženit. Šašek ho utěšuje, jistě se najde nějaká nevěsta k světu.

A vtom vstoupí Popelka, princ ji hned nevidí, upozorní ho teprve reakce matky s dcerami.

V : Popelka vstoupí, plaše vzhledla,
zaslechla jenom krátké -

Macecha, Adlina, Kasala : - Ach !

Princ : - Ach !

V : Nejedna dívka zlostí zbledla,
hyla to závist a s ní strach.
Princ ohlédně se, blízko vchodu
samotinkou, bez doprovodu,
Popelku sladkou uzří stát.

Princ : Odkudpak přišla ? Není zdejší.

Ale je ze všech nejkrásnější !

A hned s ní chvátá tancovat.

Obřadník ohlašuje třetí tanec. (Hudba na obřadníkově znamení začne na všechny tři tance vždy znovu stejný motiv, pouze několik taktů pod nepodařené taneční figury Adliny a Kasaly a pod

stylizovaný pokus o konverzaci. Nyní k tanci s Popelkou začne opět stejný motiv, ale pokračuje ještě do konce prvního dialogu prince s Popelkou.)
Princ : Ach, jak jste krásná, jako víla !

Taková skromná, něžná, milá !

Smím s vámi tančit zas a zas ?

Popelka : Ó ano, smíte....

Princ : Řekněte, kdo jste ?

Popelka : Nechtějte vědět....

Princ vytančí s Popelkou za scénu.

V : Ostatním dívkám takhle sklaplo.

I z oka častě na tvář skáplo.

Adlina : Vidíte je ? Mám hroznou zlost!

Kasala : Takhle nás okrást a radost.

I obě sestry zavzdychaly.

Popelku ale nepoznaly.

Princezna cizí, myslely.

Šašek zatím zachraňuje situaci. Mimicky, bez textu, uklidňuje matku s dcerami a hbitě je odvádí ze sálu do hodovní síně. Také obřadník odchází ze scény.

Princ se vrací s Popelkou.

Popelka : Za chvíli už se rozední.

Musím jít domů...

Princ : Neprchejte !

Jen ještě chvíličku mi přejte !

Popelka : Dobrou noc ! (odbíhá, princ za ní hledí)

V : - šeptla jako stín,
po schodech byla dole v mžiku.

Kočí už čekal na kozlíku.
Jako blesk jeli nádvořím.
Princ vyběhl a marně hledá
tu nejkrásnější z tanečnic.

Princ : MÁ milá ! Vrať se ! Kde jsi,
kde jsi ?!

Jen ze západu hvězda bledá
paprsky posílá mu vstříc.

V : Kokrhá kohout : kikirikí....
za sedmi kopci slyšíš jej.
Holoubci sedí před budníky :
Popelko, vstávej, nezmeškej !

Popelka (přichází ještě rozespalá, už
ve svých potrhaných šatech) :
To už je ráno ? Oči pálí,
ach, dneska jste se nevyspaly !
Bere koště a začíná zametat, ale spíše
tančí s koštětem v náručí jako s taneč-
níkem a zpívá si k tomu melodie z vče-
řejšího večera.

V : Rychle z nich spláchně mrákoty.
Natáhne šaty roztrhané,
zpívá si písni milované,
uklízí pěkně do noty....
Macecha, sestry vyspávají,
nechce se jim dnes z postelí.
A sotva vstanou, nadávají.
Vždyt lehkou noc dnes neměly.

Improvizovaný text.

Sestry se líně protahují, nařikají na únavu, na marný večer, na svůj neúspěch, že hrají na cizí princeznu. Také macecha je mrzutá. Všechen hněv se ovšem nakonec obrací na Popelku, to ona je vším vinna. Dnes je musí vyparádit daleko pečlivěji. A všechny se hned znovu začnou fintit, Popelka kolem nich pobíhá.

V : A za těch hádek, za těch křiků
uteklo všechno jako v mžiku.
Odjely. Kočí bičem švih.
Popelka ihned k skryši běží,
oříšek druhý rozlouskne.
Nádherné šaty uvnitř leží
a dva střevíčky stříbrné.

Během tohoto textu Popelka vyběhne za scénu, hned se zase vrací a s šaty v náručí se zatočí po světncích a odbíhá.

I kočár zase venku stál.
Holoubkům ještě sbohem dala...
A sotva vešla, hudba hrála.
Princ už ji dávno vyčkával.
Byť střežil ji jak oko v hlavě,
ztratila se jak písek v trávě,
ulétla opět jako pták.
A jede, jede nocí stínů,
aby se skryla pod peřinu,
než na ni padne matčin zrak.

v : třetí den je dnem rozhodnutí,
trojka je číslo osudné.
Sestry se do veselí nutí,
na Popelku jsou nerudné.
A do třetice také dnes,
když macecha zas umíněná
své dcery vezla na ten ples,
v oříšku třetím - posloucháte ?
ležely šaty celé zlaté
s korunkou plnou dýmantů.
I střevíčky se zlatem třpytí.
Královnou může rovnou býti.
Už jede, jede do zámku.

Improvizovaný text a pantomima (krom prince a Popelky). Na hudbu vchází matka s dcerami a trochu nervózně, ale přece ještě sebevědomě se hned usazují na svá místa.

Přichází princ s šaškem, dcery mu hýkají a hihňají vatříc, ale princ si jich nevšímá. Vyhlíží jen Popelku. Konečně přišla. Princ jí hned běží vatříc.

Princ : Tak jsem se těšil na shledání !

Vy také ?

Popelka : Ano, od svítání !

Princ : Dnes nesmíte mi prchnout zase !
Odvádí si Popelku ze scény.

Matka s dcerami jsou krajně pohoršeny a uraženy. Šašek je posměšně uklidňuje, pro útěchu jim recituje nejbizarnější speciality královského jídelníčku, aby je odlákal pryč. Macecha rezolutně prohlásí:
Jdem ! A šašek za nimi vyhopsá ze scény,

Žene je před sebou jak husy.
Princ s Popelkou se vracejí.

V : Noc utekla jak rychlá voda....

Popelka : Zdá se mi, venku svítá již.
Popelka princi ruku podá
a přitulí se k němu blíž.

Popelka : Musím jít, princi. Nashledanou !
A jako vítr letí branou. Princ ji tentokrát kupodivu nezdržuje. Jen se za ní pobaveně dívá, je si jist svou lstí.

Ale ach, ouvej, na schodech
nemůže nohou ani hnouti.
Němzně se vzpírá, točí, kroutí,
jako by stála na hřebech.
Vtom uslyšela vzadu hlasy.
Ó, rychle odtud pryč !

Popelka skočí - tak se spasí. Princ zděšen vyběhne ze scény.
Kočí už v ruce drží bič.
Princova lest se nezdařila,
kola už v dálce rachotila,
Popelka dá se na útěk. Princ se smuten vrací s jedním
střevíčkem v ruce.
A princ tu stojí opuštěný,
na smole spatřiv přilepený
maličký zlatý střevíček.

V : Princ stěží dočkal toho rána.
Vždyť sotva oči zamhouřil,
zjevuje se mu krásná panna.
Snad by se láskou usoužil,
kdyby to mělo trvat věčně.

Princ stále bezradně stojí
a hledí na střevíček.

Princ : Všechno je to tak ne-
skutečné, ten tanec,
útěk naposled....

Šašek (přibíhá)
Půjdem ji hledat, a to
hned. (Odcházejí spolu)

V : Grošáka dá si osedlati,
po boku meč si zavěsí,
a vezme s sebou střevíc zlatý.
S družinou jede přes lesy.
A zastaví se věru všade,
kde mají ještě dcery mladé,
aby jim střevíc vyzkoušel.
Než všem byl příliš, příliš malý,
byť všelijak se zapíraly.
Pokaždé smuten odešel.
Tak přijel princ až ke stavení,
kde bydlela ta macecha....

Princ s šaškem vstoupí zleva,
princ se nerozhodně zastaví.
Ale vtom se už zprava od chalupy
vyřítí macechy a rovnou k
němu.

Macecha : Ach, princí ! Jaké
překvapení !

Snad vaše milost ne-
spěchá ?

V : A zve ho slovy úlisnými
za dvěma dceruškami svými,
začíná na ně chválu pět.
Co chce, princ krátce vysvětluje,
zlatý střevíček ukazuje.
Adlina má ho vyzkoušet.

Všechny akce se dle vypravěčova textu
naznačují jednoduchou pantomimou.

Zmizela rychle ve světnici
a za ní její krutá máť.

Šašek (nakukuje do světnice - za scénu) :
Ou, palec vadí ve střevíci !

Svůj nejostřejší nožík vzala,
Adlině palec uřezala,
až zasténala bolestí -

Adlina : Au !!!!
Amputace se děje za scénou. Ozve se jen
zařvání a pak vykulhá kandidátka na krá-
lovnu s kyselým úsměvem na scénu.

A teď byl stvořen jako pro ni (Princ nepříteliš nadšen a hlavně
Už sedí na princově koni ne přesvědčen odvádí si Adlinu
a chystají se na cesty. přes scénu.)
Tu pes, Popelkou milovaný,
dal se vám náhle do štěkání,
a štěkal, štěkal o překot -

Hlas psa (za scénou)
Jede náš princ, haf, jede, jede,
nevěstu bez palce si vede....

Adlině vyvstal v tvářích pot.

Macecha, lišák, na mou věru,
hned nabízí svou druhou dceru,
jež právě stojí na dvoře.

Princ svolil, celý utrápený.

Kasala s matkou rozzářeny
zmizely rychle v komoře.

Hned nasadit jí střevíc chvátá
základná, krutá její máť.

(Princ odstrčí Adlinu, šašek
ji velmi ochotně odvádí do po-
zadí scény. Ale macecha rychle
přemůže rozpaky a už strká do
popředí Kasalu, princ jí - ne-
rad - podává střevíček.)

Šašek : Ou, kousek přečnívá jí pata !
Co podniknout ? Teď babo raď !

(Celá hra se opakuje stejným způsobem)

Svůj nejostřejší nožik vzala,
Kasale patu uřezala,
až zasténala bolestí -

Kasala : AUUUU !!!!

A teď byl stvořen jako pro ni.
Už sedí na princově koni
a chystají se na cesty.
V tom pes, Popelkou milovaný,
dal se vám zase do štěkání
a štěkal, štěkal o překot -

Hlas psa : Jede náš princ, hať, jede,
jede,
nevěstu bez paty si vede !

Kasale vyvstal v tvářích pot.

Macecha koktá
_vysvětlení.....

Macecha se vrhne princovi k nohám a
strhne i obě dcery. Lomí rukama, prosí
o slitování. Vše pouze v gestu a mimice
pod text opravě.

To bylo nářku ve stavení...

ach, kde jsou jejich naděje !

Princ tušil v tom cos nedobrého, Mesitím šašek už nemá stání a
ty tři jsou schopny všeho zlého. Šmejdí po celé scéně.

A hledá jako umíněný -

Princ : Musíte třetí dceru mít !

Macecha : Milosti, máme. Ta však není
pro královský váš jemnocit.

Je špinavá a škaradá je,
jen s popelem si pořád hraje,
ne, princí, ta to nebude !

Princ : Já peroučím to ! Přijít musí !

Sám zlatý střevíček jí zkusím
Šašek našel Popelku a přivádí ji před
prince.

V : Měníš se, měníš, osude !

Popelka vstoupí ostýchavě,
na prince hledí dojata.

A nastojte - jí padne hravě
malý střevíček ze zlata.

Princ (pátravě se zadíval do Popelčiny
tváře, a trechou trémy jí obouvá stře-
víček, pak s úlevou a s radostí vyskočí
a bere Popelku za ruce) :

To je ta pravá ! Popelko má !
Ty budeš dobrá princezna.
Jak sluníčko jsi usměvavá,
taková celá líbezná.

V : Ten pes, Popelkou milovaný,
dal se vám náhle do štěkání
a štěkal, štěkal o překot -

Hlas psa : Jede náš princ, haf, jede,
jede,
nevěstu pravou s sebou vede..

V : A ujížděli o závod.

Princ si odvádí Popelku na svou stranu
scény k portálu, kolem nich poskakuje
šasek.
Macecha s dcerami se krčí u portálu
na opačné straně.
Vypravěč si postoupí na střed scény,
mezi obě skupiny.

V : Jistě už sami uhádnete,
co bylo dál. Nu, a když chcete,
raději vám to dopovím.
Princ slavil brzy veselku
a bral si dobrou Popelku.
Jaké tu další otázky ?
Jen macecha a dcery její
opuštěny a bez nadějí
žily v svém domě bez lásky.

NEPRODEJNE